

HÁT ^{cùng} NHỮNG VÌ SAO

ĐỖ NHẬT NAM

THUNDERBOLTS
Phong sự để dân đầu

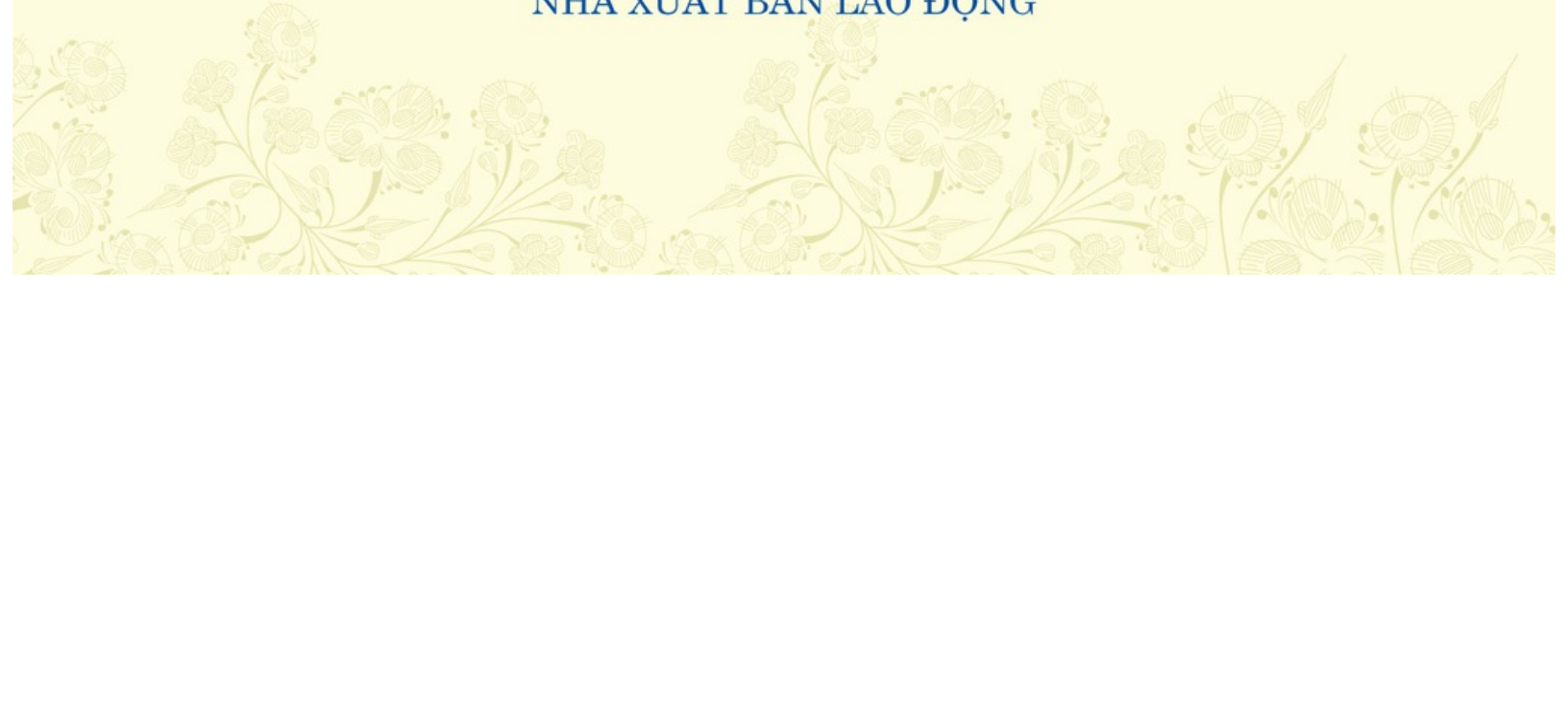
THA KUYẾT MÀN
LÀO HUYỀN

ĐỖ NHẬT NAM

Hát cùng những vì sao

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

Lời giới thiệu

Tôi biết cu Nam (cách tôi vẫn thường gọi Nhật Nam một cách thân mật) từ khá lâu, bắt đầu từ khi cu cậu làm chương trình *Chúc bé ngủ ngon*. Lúc ấy, tôi chưa có ấn tượng nhiều về Nam, chỉ biết đó là một cậu nhóc già đời, có cái giọng ngồ ngộ và rất dễ thương. Chỉ vậy thôi. Tôi thật sự thân thiết và yêu mến Nam kể từ khi tôi mời cậu đến nói chuyện với sinh viên trường Đại học Ngoại ngữ nơi tôi giảng dạy. Hôm ấy cu cậu mặc quần sooc, tay cầm quả bóng, tung tủy bước vào giảng đường. Và trước hàng trăm anh chị sinh viên, cu cậu thao thao nói về phương pháp học tiếng Anh, về tầm quan trọng của việc đọc sách, về cách lên kế hoạch, về cách tư duy... Cả giảng đường đi từ thú vị đến ngạc nhiên và khâm phục. Tình bạn hai bác cháu bắt đầu từ đó.

Chơi với cậu nhóc rồi, tôi mới thấy, Nam thông minh nhưng đáng yêu và hồn nhiên hết sức. Khác hẳn với những gì người ta thường nghĩ về Nam.

Và tôi mê cu cậu. Mê thơ mê văn của cu cậu, một cách không cưỡng lại được.

Khi Nam ra tập thơ *Đường xa con hát*, tôi coi đó là cuốn sách “gối đầu giường” của mình. Cứ trước khi đi ngủ tôi lại mang ra đọc, lắm nhảm đến thuộc lòng. Và khi giảng dạy ở bất kì lớp học nào, tôi cũng có mục đọc thơ cu Nam. Tôi mong muốn sinh viên của mình biết sống sâu sắc nhân văn và có tâm hồn như cu cậu.

Nhưng tôi cũng “ghét” thơ Nam. Có lần tôi comment dưới bài thơ của Nam là: Nam “ác” quá, cứ làm bác khóc mỗi khi đọc thơ con. Có nhiều bài, tôi chỉ đọc được đến nửa chừng vì nước mắt ướt cả màn hình. Những rung động sâu sa từ những con chữ giản dị khiến tôi nghĩ, bất cứ người đọc nào cũng xúc động rung rung.

1. Thơ Nam là những câu chuyện giản dị và rất đổi thân thương về bố mẹ: Nam du học xa nhà, nỗi nhớ thương bố mẹ được cất lên thành những vần thơ. Mà bố Thảo và mẹ Diệp thì ti ti mĩ lắm, khéo léo lắm, biết cách coi Nam như bạn nên Nam dễ dàng bộc bạch tình cảm của mình. Nam viết về bố với tất cả lòng biết ơn, yêu kính trân trọng. Đôi lúc có chút trách lầy dịu dàng như trong *Những điều con không thích bố*. Nhưng trách chỉ để mà yêu, để thấy nỗi nhớ da diết trong lòng. Thật tuyệt vời, một cu con 14 tuổi lại có thể viết về bố như viết về một người bạn tri âm tri kỉ. Xem chừng bố cũng có nhiều “lỗi lầm”, ví như bố là người cả lo cả nghĩ, đa đoan, mau nước mắt, rồi “galăng” đến bực mình... Dưới con mắt của Nam, bố luôn là chỗ dựa tinh thần tuyệt vời cho cả hai mẹ con. Tôi đoán ông bố nào khi đọc những dòng thơ Nam viết về bố cũng có chút “gato” và sau đó là xem lại chính mình, để được làm bạn với con tốt hơn. Để mỗi chiều, sau giờ làm, chúng ta sẽ ít thấy những ông bố sà vào quán nhậu. Để có nhiều thêm những ông bố biết chăm chút cho đời sống tinh thần của con, cho con vui chơi, cho con mở mang hiểu biết và tích lũy kĩ năng sống, rèn cho con đường ăn nhẽ ở từng chút, từng chút... Đây! Thơ Nam cứ “nhẹ như không” mà có

sức lan toả trong cộng đồng như thế.

Đọc thơ Nam, tôi mới càng hiểu những đúc kết về vai trò của người bố và người mẹ trong nhận định: Mẹ như cây cỏ nhánh thấp cành gần cho các con xúm xít vây quanh, bố như cây cổ thụ, xòe tán rộng nhánh cao chở che cho những đứa con. Bởi vậy mỗi đứa con khi nghĩ về bố, luôn thấy chan chứa lòng biết ơn và yêu thương vô hạn. Bố của Nam quả đúng là người mau nước mắt. Nhiều khi đọc bài thơ mới của Nam, gọi điện cho “bác Hoa béu” nói câu trước câu sau đã thấy giàn giụa nước mắt. Nam đáng yêu đâu có biết mình đã “vô tình gây thương nhớ” nhiều đến thế nên con cứ làm thơ về bố bằng trái tim trong sáng thánh thiện mà không kém phần sâu sắc tinh tế. Và người đọc cũng vì thế mà cứ yêu Nam, yêu cái gia đình nhỏ bé ấm áp của Nam...

Với mẹ thì khỏi nói, Nam “dành cho mẹ một vị trí đặc biệt”. Cách Nam viết thơ về mẹ cũng rất khác so với viết cho bố. Có gì đó dịu dàng, tha thiết. Có gì đó ân cần, chia sẻ. Nam thương yêu mẹ bằng trái tim của người đàn ông dung dị và sâu sắc. Trước ngày trở lại Mỹ, Nam viết thơ *Dặn mẹ: Ngày mai em đi xa/ Mẹ đừng buồn mẹ nhé/ Chín tháng nhanh như mây/ Trôi lang thang ngoài ngõ...* Những câu thơ cứ thế từ tâm hồn Nam tràn ra đầu ngọn bút. Quả thực đó là những lời “dặn mẹ” vì chỉ có những người con biết lo toan, thấu cảm và thương mẹ đến tận cùng mới dặn dò mẹ tỉ mỉ và chi tiết đến thế: *Mẹ đừng rơi nước mắt/ Đừng khóc lúc chiều buông/ Đừng quên ngàn câu hát/ Cho thêm nhà nở hoa.*

Những hình ảnh Nam chọn lọc để viết về mẹ cũng đẹp, cũng trong sáng đến không ngờ. Nam ví giọng mẹ là giọt sương lăn tròn long lanh như giọt nước. Nam nhìn những dòng nước mắt mẹ tựa ánh sao trên bầu trời New York. Xúc cảm về mẹ dôi dào khiến những dòng thơ nhẹ như “ánh mặt trời, như ánh trăng đêm”. Và tôi tin, mỗi bà mẹ khi đọc thơ Nam đều tìm thấy hình ảnh mình trong đó. Và rồi ai cũng thấy mình yêu con mình thêm, yêu cuộc sống này thêm, yêu thiên chức cao quý tuyệt vời mà tạo hóa đã dành cho mình. Thơ Nam “béu” tuyệt vời ở chỗ đó.

2. Thơ Nam là góc nhìn đa chiều sâu sắc về cuộc đời:

Thơ Nam viết những gì con cảm nhận về cuộc sống sâu sắc đến không ngờ. Hãy đọc những bài thơ con viết về vụ khủng bố ở Paris, về em bé tị nạn Syria... sẽ thấy rõ điều này. Từng vản thơ chất chứa niềm cảm thông, đau xót, sự sẻ chia đến tận cùng. Có những câu thơ đầy ám ảnh: *Em nằm xuống chôn hận thù chôn chua xót/ Nước Pháp ôm em liệm khúc ru tình/ Thôi tim nhé xin ngàn lần tha thứ/ Vì em là một phần của nước Pháp hào hoa.* Những ngày Nam viết bài thơ ấy cũng là lúc Paris “đang cuộn trào máu và nước mắt”. Nam thần thờ buồn, con thay avatar liên tục hình lá cờ nước Pháp. Con buồn đến mức không muốn nhắn tin cho bố mẹ, điều mà ít thấy ở Nam. Và cứ thế bài thơ ra đời. Nam khắc họa hình ảnh Paris trong trận khủng bố đầy đau xót nhưng vẫn là một “nước Pháp hào hoa”, một nước Pháp biết mở rộng lòng ôm ấp những nạn nhân trong cuộc khủng bố để “liệm khúc ru tình”. Thật là khó có thể hình dung những suy nghĩ chín chắn nhân văn đến vậy lại ở một cậu bé 14 tuổi!

Nam cũng biết trải lòng với những gì mà con bắt gặp trong cuộc sống hàng ngày. Nhìn

những ông bố bà mẹ đưa con đi thi đại học trong cái nắng cháy da, Nam “nhập vai” để hiểu, cảm thông và chia sẻ. Rồi con trần trụi day dứt: *“Thương biết bao giọt nước mắt những người cha/ Và xót xa giọt mồ hôi những mẹ quê lam lũ/ Tìm ra lối đi nào cho cuộc đời thoi vắn vủ/ Hay cứ phải cuộc “số phận” mình... trong những cuộc thi?”*.

Nam dành không ít những vần thơ để viết về những người thân yêu quanh mình. Con viết về Kiệt, “cậu bé dị nhân” mà Nam yêu thương như em trai. Và cả về tôi, bác Hoa Bếu của con: *“... Trong tâm hồn như có giọt sương tan/ Bác hay mũi lòng, hay rơi nước mắt/ Gặp những cảnh đời khó khăn lòng hay the thắt/ Bác Hoa “cồng kênh” mà run rẩy quá đi thôi”*. Khi đọc bài thơ này, bạn bè thân thiết của tôi đều nói: Thơ Nam miêu tả quá chính xác và chân thực về hình dáng và tính tình của bác Hoa. Cái tài của Nam là thế, chỉ bằng vài dòng thơ mộc mạc con đã có thể dựng lại chân dung những người mình yêu thương một cách thật kì tài. Bởi con viết bằng trái tim và từ trái tim con yêu thương tha thiết...

Tôi viết những lời giới thiệu cho tập thơ của “cu Nam” bằng cảm xúc, bằng tình cảm của một người bác, một người bạn vong niên. Với tôi, “cu Nam” thật đặc biệt bởi trí thông minh cảm xúc tuyệt vời. Nguồn trí tuệ xúc cảm ấy lại được bố Thảo, mẹ Diệp dày công nuôi dưỡng vun đắp. Và thơ Nam chỉ là sự kết tinh của quá trình nuôi dưỡng tràn đầy lòng từ ái đó mà thôi.

Để tạo nên những viên ngọc trai lấp lánh mỗi con trai đều mang trong mình một vết cứa. Mặc đau đớn, loài trai luôn biết tự tiết ra một loại chất đặc biệt bọc lấy chỗ vết thương và lâu dần tạo thành viên ngọc quý. Từ sự hoài thai của viên ngọc trai, tôi chợt nghĩ về quá trình trưởng thành của Nam. Cũng có nhiều khó khăn, sóng gió, nhưng bằng nghị lực, bằng niềm yêu thương, chở che và nâng đỡ vô bờ của bố mẹ, bằng trái tim đầy áp niềm lạc quan, niềm vui sống, Nam đã tạo được những “viên ngọc” lấp lánh. Và tập thơ *Hát cùng những vì sao* là một trong những viên ngọc của chuỗi hạt yêu thương mà Nhật Nam mang đến cho đời.

Nhớ về Nam, trong tôi tràn ngập niềm yêu thương và cả khâm phục. Nam đang lan tỏa khát vọng, Nam đang truyền thông điệp yêu thương đến với các bạn cùng tuổi, đến với nhiều bậc phụ huynh và cả cộng đồng. Đừng băn khoăn sau này Nam sẽ trở thành ai. Chỉ cần trong mỗi bước đi trên hành trình của mình, Nam luôn nhấn nhủ đến mỗi người về lòng đam mê học vấn, sự giàu có của tâm hồn và niềm khao khát trưởng thành. Đó là ý nghĩa của những gì mà Nam đã và đang đóng góp cho xã hội, cho cộng đồng.

Bạn cầm *Hát cùng những vì sao* trên tay và tôi tin bạn sẽ nghe thấy những tiếng hát như khúc nhạc hoan ca của đất trời, của lòng người cất lên từ trái tim mình!

PGS. TS. NGUYỄN THỊ PHƯƠNG HOA

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Lời nói đầu

Ngày còn ở nhà, những đêm hè trăng sáng, mẹ thường rủ cháu lên sân thượng ngắm trăng sao. Cháu đã yêu những vì sao từ ngày ấy. Cháu luôn mơ ước sẽ có ngày mình được đặt chân lên những hành tinh xa xôi, sẽ tìm hiểu những vì sao và vũ trụ bao la.

Khi cháu xa nhà, kỉ niệm về những đêm hè cùng trăng sao ấy cứ sáng mãi trong lòng cháu. Và mỗi đêm, cháu vẫn mở cửa sổ để lặng lẽ ngắm những vì sao long lanh giữa trời khuya.

Nhiều người con xa quê lấy cây cối quanh làng như cây gạo, cây tre, cây đa làm “tiêu” cho nỗi nhớ của mình, còn cháu, một đứa con du học xa Tổ quốc lại lấy những vì sao làm “tiêu” cho nỗi nhớ của mình. Cháu tưởng tượng ra, những ngôi sao ấy chính là những món quà bố mẹ cháu chuyển cho cháu từ quê nhà. Bố mẹ đã gửi gắm vào đó tất cả tình yêu, niềm vui, niềm hy vọng và “đặt” nó lên bầu trời để đêm đêm, cháu được ngắm nhìn. Chính vì thế, cháu yêu những vì sao trên bầu trời đêm thăm thẳm. Và cũng chính từ đó, tập thơ *Hát cùng những vì sao* ra đời.

Hát cùng những vì sao là khúc hát của niềm vui. Bởi khi viết những vần thơ này, trong tim cháu ngập tràn niềm vui về những kỉ niệm xưa cũ, khi cháu còn ở trong vòng tay ấm áp, hiền hòa của bố mẹ. *Hát cùng những vì sao* là khúc hát của tình yêu. Bởi cháu viết bằng tình yêu tha thiết với bố mẹ, với ông bà, cô bác, họ mạc và với cỏ cây vạn vật. *Hát cùng những vì sao* cũng là khúc hát của nỗi nhớ. Tuy đã xa nhà hơn một năm nhưng chỉ nhắc đến từ NHÀ là tim cháu đã đông đầy nỗi nhớ. Cháu hiểu mình chưa đạt đến những kĩ thuật của việc làm thơ. Cháu đơn thuần chỉ ghi lại những “lời hát” vang lên tự trong tim. Và cháu thấy thật vui khi những vần thơ của mình được mọi người đón nhận. Mỗi lần đăng thơ xong, bao giờ Bố cháu cũng nhắn tin thật dài qua Facebook để nói về cảm xúc của bố. Bố gọi đó là những “ánh sao trong lòng” Bố. Cháu thật cảm động khi nghe Bố tâm tình. Vì thế, cháu tiếp tục viết như một cách để duy trì “ánh sao” đó, để lòng Bố Mẹ luôn ấm áp, tin yêu.

Vì thế, tập thơ này trước hết là dành tặng Bố Mẹ của con. Một cách âm thầm và lặng lẽ, Bố Mẹ đã luôn bên con. Dù biết con sẽ không bao giờ thành nhà thơ nhưng Bố Mẹ vẫn luôn muốn con ghi lại những cảm xúc từ trong tâm hồn. Bởi Bố Mẹ biết, khi đó, con được trở về là đứa trẻ vụng về mà yêu thương Bố Mẹ vô bờ.

Cháu cũng xin cảm ơn các cô, các chú, các bác... đã luôn đồng hành và ủng hộ những vần thơ chân thành, giản dị của cháu.

Xin cảm ơn người bạn nhỏ - Tuấn Kiệt, mỗi lần nghĩ tới em là anh như nghĩ về một đứa em trai. Chính em là “chất xúc tác” để tập thơ ra đời, để anh em mình có thể song hành, ngay cả trong hành trình nghệ thuật.

Cảm ơn bác Nguyễn Mạnh Hùng, các cô các chú trong Công ty Cổ phần Sách Thái Hà đã yêu những cuốn sách cháu viết, đã nâng niu những “tài sản” tinh thần đó từ những ngày đầu, khi có những bài cháu viết tay còn sai lỗi chính tả.

Và cuối cùng, lời cảm ơn đáng yêu, cháu dành cho những độc giả của mình. Cháu hy vọng mọi người đã có những giây phút thú vị khi *Hát cùng những vì sao*.

Đỗ Nhật Nam

Bình yên

“Một trong những điều quan trọng nhất để tìm thấy tình yêu cuộc sống, đó chính là có được sự bình yên với bố mẹ” (Menis Yoursy).
Bài thơ này con kính tặng Bố Mẹ cùng với sự BÌNH YÊN.
Mẹ ơi! Con chúc mừng Mẹ nhân ngày Mother's day, Mẹ nhé!

*Bình yên của gió
Mênh mang sườn đồi*

Gọi hạt nảy chồi
Mơn man tóc ướt.

Bình yên của nước
Róc rách rì rào
Sóng cuộn biển trào
Dạt dào phơi phới.

Bình yên của lúa
Mùa màng dâng hương
Hạt uốn cong bông
Trắng liềm bát ngát.

Bình yên con hát
Êm đềm tiếng ca
Bên mẹ bên cha
Mặn nồng tha thiết.

Cò bay mái miết
Đồng chiều đơm bông
Lặng lẽ ngóng trông
Quê nhà xa đó.

Lẫn trong tiếng gió
Ngọt lời bố ru
Dịu dàng mùa thu
Mật ong sóng sánh.

Đường xa con nắng
Ấm ù đợt mưa
Bên dậu song thưa
Hoa cài nổi nhớ.

Êm như tim bố
Thủ thi thì thầm
Rúc rích rì rầm
Bình yên trôi mãi.

Ngọt ngào vừng chãi
Lòng mẹ tựa nương
Vạn nỗi yêu thương
Bình yên tit tấp.

Bình yên trải khắp
Trời gần đất xa

*Có mẹ có cha
Bình yên mãi mãi...*

Texas vào hè

Texas vào hè
Nghe khẽ khàng tiếng hót chim vành khuyên nho nhỏ
Mặt trời lặn mình trên cỏ
Đuổi theo giọt sương đậu cánh hoa hồng
Mùa hè nghiêng mình chào cánh đồng
Chào ban mai tỉnh khô
Chào điệu hát lí lo
Đang ngân vang trong lồng ngực của người con xa xứ.

Bởi hè về sẽ không còn nhớ
Vòng tay mẹ ôm như tơ lụa mong manh
Hè về sẽ không còn xa
Tiếng của bố như lời thủ thi.

Nào cùng ra mở cửa
Chuẩn bị cho chuyến trở về nhà
Đón mùa hạ nơi mẹ cất nắng trong mắt cười
Và bố giấu gió vào âm thanh lồng ngực.

Mùa hè bằng lăng, mùa hè hoa phượng
Mùa hè tiếng ve bát ngát trời chiều
Mùa hè nằm biếng lười bên chú mèo
Nghe bố hát những lời âu yếm.

Và mỗi khi bình minh cất tiếng
Thấy mẹ ngồi bên, lành lẽ mỉm cười
Bao mơ ước trở về trên đôi cánh gọi mời
Rồi chợt thấy mẹ cha như trẻ lại
Như chưa từng lo, như chưa từng chờ đợi
Gần gũi này bù đắp những xa xôi.

Mùa hạ về thức dậy những tình khô
Bài hát mới, nụ cười đường cũng mới
Bao chờ mong ngọt lành sao phơi phơi

Và con sẽ về để nhận đủ những yêu tin...

Bâng khuâng

*Sáng tinh sương cùng mẹ
Đi chụp ảnh hồ sen
Bâng khuâng sương long lanh
Hương dâng tràn ngập lối.*

*Mẹ cười như nắng mới
Mẹ vui như nụ lành*

Mẹ băng khuâng lá cành
Mẹ reo cùng với gió.

Mẹ mang trong ánh mắt
Nắng ngập tràn sắc hương
Mẹ đựng trong nụ cười
Hong sen e ấp nụ.

Chuông ngân lan nhè nhẹ
Chân chạm bước miên man
Đầm sen rộng mênh mang
Lòng nhẹ vui phơi phới.

Mẹ cứ như nắng mới
Như sen hồng ngát hương
Mẹ mang bao yêu thương
Trong tim em... mãi mãi!

Trở về tuổi thơ

Thương mến tặng các em học sinh ở những lớp dạy tiếng Anh thiện nguyện hè
2015 của Anh!

*Trở về tuổi thơ
Nơi có nụ cười tươi rãng sún
Nơi có ánh mắt trong veo veo màu nắng
Và giọng hát vang lên bát ngát ngọt ngào.*

*Quay lại nào
Quay lại nước mắt ngày đầu tiên tới lớp
Quay lại nỗi ngắc ngoạ chờ mẹ trước cổng trường
Quay lại nỗi thèm que kem bán ở vệ đường
Và quay lại hương thơm mùi áo mới.*

*Và cứ nhớ
Nhớ trận đuổi nhau toạc cả ống quần
Mực lem tím hàm răng ngậm bút
Đêm về rồi, chân vẫn còn mơ sút
Thúng lưới đối phương, cười vỡ cả khung thành.*

*Rồi huyền náo gọi nhau, tíu tít tranh giành
Rồi ôm cổ núu vai nhau mướt mát
Mồ hôi long tong, nụ cười hạt bắp
Cùng nhau ngậm chung viên kẹo ngọt lành.*

*Cảm ơn nhé những “học trò” của anh
Những ngôi sao rơi xuống khung trời mùa hạ
Những ngọn gió thơm mang mùi cỏ lạ
Cho anh được quay về... trước mỗi chuyến đi xa...*

Nghề của bố

Hôm nay 21 tháng 6 năm 2015 là Ngày của Bố!
CON YÊU BỐ trong cả 365 ngày, Bố kính yêu ạ!

*Áu thơ con thường hay hỏi
Bố ơi, bố làm nghề gì?
Bố ôm vai con nói nhỏ
Bố làm nhiều nghề lắm nha.*

Bố có nghề... yêu ông bà
Sớm hôm ngọt lành nâng giắc
Nắng nôi hay tràn gió bắc
Lui cui ấm áp hiền hòa.

Bố làm nghề... thương chị cả
Suốt đời sống với đòn đau
Mong nước mắt bác khô mau
Dựa hơi ấm từ vai bố.

Bố làm nghề... chăm các cháu
Lóc nhóc sẵn khoai lòng thông
Mũi dãi ồm sột quay mòng
Bố thành người cha vĩ đại.

Hạnh phúc với nghề... thương mẹ
Tỉ tê dành dụm niềm vui
Sẻ chia gánh nặng lo toan
Cho mẹ nụ cười dịu nhẹ.

Và con ơi, “nghề” thật đẹp
Bố gọi là “nghề làm cha”
Tìm bố luôn ngập tràn hoa
Mỗi ngày gần con riu rít.

Con vui nô đùa tíu tít
Con nằm hiền như chú mèo
Con ôm cổ bố thì thảo
Con lành như sương buổi sớm...

Ôi chao, những “nghề” của bố
Mặn mòi giọt giọt mồ hôi
Ngọt lành triệu đóa hoa buông
Lung linh đường xa mây trắng.

Bố ơi, lòng sông sâu lắng
Dạt dào bãi mía nương dâu
Bên bố trợn những nông sâu
Bố không bao giờ... thất nghiệp!

Mẹ hiền hòa

Mẹ ơi, em muốn nói với Mẹ ngàn lời yêu thương trong ngày sinh nhật Mẹ.
Ở bên Mẹ là điều tuyệt vời nhất, ở bên Mẹ, em không bao giờ biết buồn...
Mẹ hãy nhận ở em và Bố, tình yêu thương vô bờ bến của hai người đàn ông
vụng về mà yêu thương Mẹ hơn hết thầy, Mẹ ơi!

*Tháng Sáu mùa ve
Nghe rộn ràng âm thanh náo nức*

*Nghe sen hồng tỏa hương thơm phức
Và hương đất gọi mời những chuyến du ca.*

*Tháng Sáu đầy hoa
Bằng lăng tím tràn mắt biếc
Hoa phượng đỏ một trời nuối tiếc
Hình như mình vừa rơi nổi băng khuâng.*

*Tháng Sáu lâng lâng
Niềm vui dâng ca căng lồng ngực
Vui ngập tràn ủa lên háo hức
Sinh nhật mẹ rồi, ấp chặt những thương yêu.*

*Như dịu dàng chạm xuống bờ môi
Như nắng nhẹ hiền hòa trên lá cỏ
Như rạng rỡ giữa trời xanh ráng đỏ
Mẹ hiền hòa, mẹ tựa ánh bình minh.*

*Châm nén hồng trong ánh sáng lung linh
Mừng mẹ nhé, tình yêu mãi mãi
Bầu bí thôi mà sao đây vững chãi
Ôm mẹ trong lòng, em nhận đủ BÌNH YÊN.*

Tháng Bảy mùa thi

Trưa nay, trên đường từ lớp dạy tiếng Anh về nhà, con nhìn thấy những ông bố bà mẹ đang ngồi chờ con thi Đại học trong cái nắng kinh hoàng. Con thấy thương quá, Bố à. Ngày trước Bố đi thi, có giống thế này không Bố?

Mẹ đưa con đi thi
Cơm nắm
Khẩu trang
Mũ trùm đầu kín mít
Đường quá đông, còi xe vang như thét
Khó đi hơn cả đường cày.

Con ơi, còn “phen” này
Thoát khỏi ách đồng làm ruộng ngấu
Thoát khỏi cảnh gặt lúa đêm tránh nắng
Cầm tay mẹ nào, làm bài cố nhé con!

Cha đưa con đi thi
Áo nhàu
Da sạm
Lưng giắt thêm cái điều cày.

Con ơi, cả nhà chỉ trông vào mây
Đừng lo lắng, lúa ngoài đồng đã bán
Đủ tiền tàu xe, đủ cơm ngày ba bữa
Còn “đận” này, làm bài cố nhé con!

Nắng nóng héo hon
Mặt đường bê tông bỏng rát
Vạ vật bên đường chờ làn gió mát
Chờ con tan thi, pháp phởng nụ cười.

Con làm bài
Mệt nhoài
Khó nhọc
Cos với sin quay cuồng trong lòng ngực
Áp lực đời oằn trĩu những dòng văn...

Thương biết bao giọt nước mắt những người cha
Và xót xa giọt mồ hôi những mẹ quê lam lũ

*Tìm ra lối đi nào cho cuộc đời trôi vãn vũ
Hay cứ phải cuộc “số phận” mình... trong những cuộc thi?*

Như bố đã từng yêu

Bố ơi tha thứ cho con
Đứa con trai xóc nổi
Con cứ nghĩ mình làm được nhiều hơn thế
Nên hồn nhiên bên những nụ cười.

Bố mỉm cười đi nào
Đừng nhìn con đau đầu thế

Dẫu biết nhân gian nhiều dâu bể
Con vẫn thấy quanh mình chất ngát tin yêu.

Con vẫn rong chơi từ sáng đến chiều
Trao tin yêu cho muôn người xa lạ
Con vì vu cùng đám ve mùa hạ
Và lướt nhanh qua những nỗi buồn.

Con biết giọt nước mắt bố âm thầm rơi
Bố sợ lòng người khó dò sông dò bể
Bố sợ con chưa lường nông sâu, lường trắng đen, lường khó nhọc
Bố sợ đường con về ướt nhợt những cơn mưa.

Bố ơi!
Dẫu cuộc đời chẳng ấm áp như bố trao đưa
Con vẫn muốn đi đến cùng mơ ước
Con muốn lãng du như mây trôi trên bóng nước
Bố cười lên nào và xin hãy thứ tha.

Con biết lối con đi chẳng bạt ngàn hoa
Chẳng ngọt ngào như lời ru bên cánh võng
Chẳng êm đềm như thuở nào nằm trên lưng bố cồng
Nhưng con vẫn yêu cuộc đời, như bố đã... từng yêu!

"Dị nhân" của anh

Tặng Kiệt, "dị nhân" đáng yêu lạ lùng của anh!

*Anh bước vào thế giới của em
Thế giới diệu kì của sắc màu và đường nét
Thế giới lung linh bao điều tươi thắm
Và không nỗi buồn nào chạm đến vành môi.*

Em mở ra nhiều điều tình khôi
Em hồn nhiên trong veo như màu nắng
Ham chạy chơi, đùa vui bằng nhắng
Em không lo buồn, không suy nghĩ băng quơ.

Nào có gì phải vắn vơ
Buồn chán, kệ đi, ta nằm khểnh
Chó với gà cùng ta tha thẩn
Rồi phóng bút vẽ những hình chỉ ta hiểu với ta thôi.

Ở cùng em thấy mọi chuyện giản đơn
Lẽ “hiến tế” nào cũng do mình tự chọn
Là hoa thơm hay thiên đường trái ngọt
Mặc kệ mây chiều, em thả nắng ngoài sân.

Em tíu tít cùng anh từng bước chân
Hai anh em khoác vai nhau qua bao hè phố
Chỉ xa nhau vài giờ là đã nhớ
Cậu bé tóc xù thương mến của anh ơi!

Dẫu ngoài kia biến động sóng khơi
Dẫu ngày mai chia tay em rồi xa lắc
Anh luôn thấy trong lòng thăm nhắc
Có một đứa em trai đang đợi phía quê nhà.

Hai bờ yêu thương

Thương yêu kính tặng Bố Mẹ nhân kỉ niệm 16 năm ngày cưới.
Con chúc Bố Mẹ mãi mãi hạnh phúc bên nhau (và bên con nữa).

*Ngày mẹ theo bố về nhà hoa nở đỏ bến sông
Nước mắt vu quy tan với gió
Mẹ phập phồng
Hạnh phúc*

Khó đếm đong.

*Mảnh trăng cong
Hạ huyền đêm mười sáu
Làm vành nôi cho mẹ nấu
Những đêm khuya ngòi nhớ chốn quê xa...*

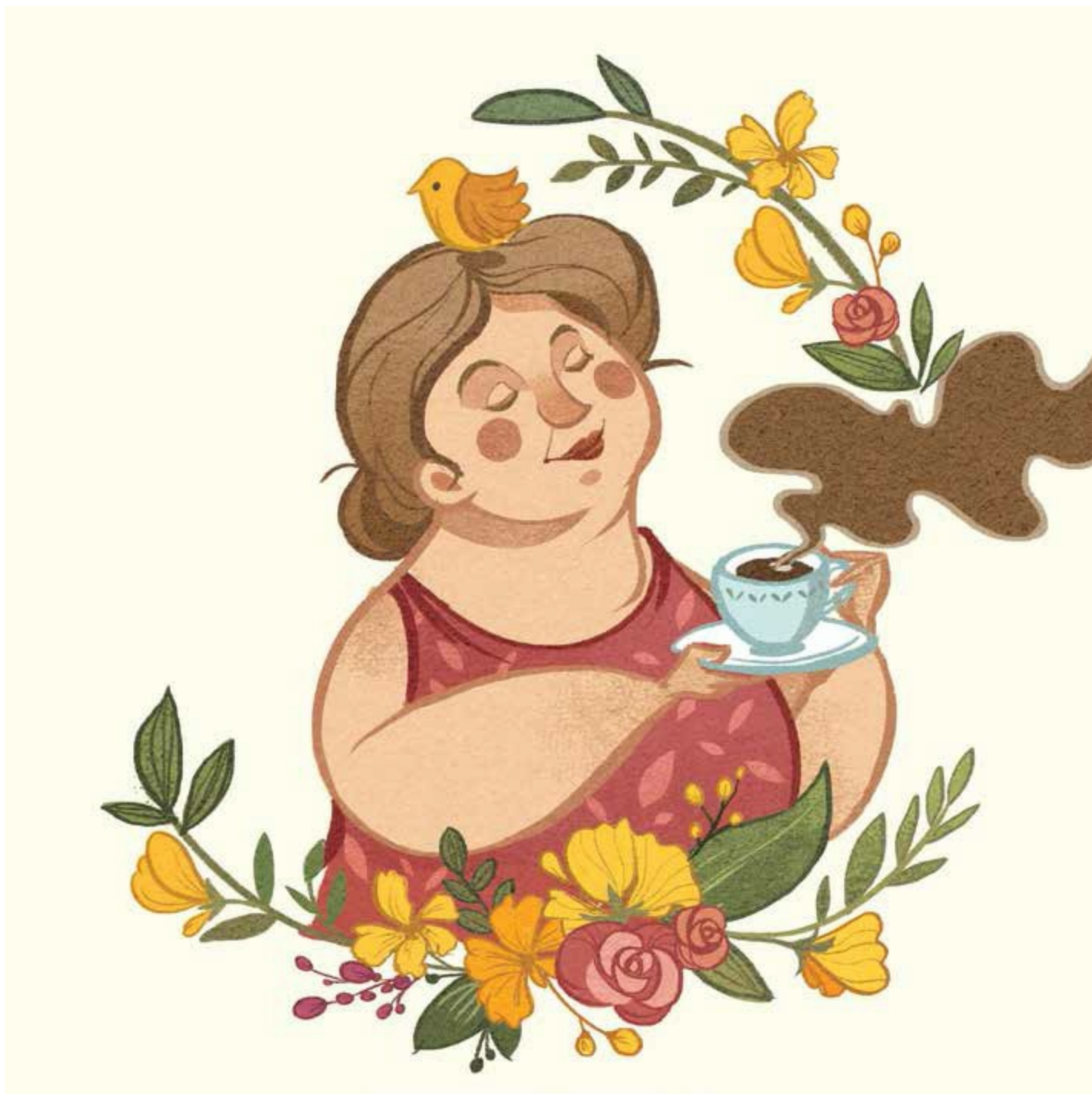
*À ơi! Cây cải nở hoa...
Mẹ lặn lẽ vun tảo tần
Vun thương khó
Dành hết yêu lo cho phúc phận nhà chồng.*

*Bên mẹ, bố âm thầm cảm thông
Không mật ngọt
Không những lời hoa mỹ
Thương mẹ đường dài, bố dón hết chở che.*

*Con đắm mình trong nguồn ngọn suối khe
Của hai bờ yêu thương bố - mẹ
Con lớn khôn bằng êm đêm dịu nhẹ
Như hạt mầm khe khẽ vươn lên.*

*Mười sáu năm bố có mẹ kề bên
Thêm con nữa thành tròn vành hạnh phúc
Con sẽ viết yêu thương thành vũ khúc
Ru những nhọc nhằn
Cho bố mẹ mãi ấm êm...*

Giọt sương tâm hồn

Con kính tặng bác Hoa bếu. Con nhớ bác rồi đấy bác uiii...

*Nam ơi!
Nếu một ngày nào đó
Bác lỡ... không yêu con
Bác trót giận
Trót không thương*

Nam có buồn và yêu bác nữa không?

*Như con sáo vút bay sang sông
Miệng cắp sợi rom nhuộm vàng màu nắng
Con nhìn bác cười vui tươi rồi
Con không bao giờ hết yêu nhé, bác ơi!*

*Giữa thênh thang trời đất biển khơi
Con luôn nhận ra giọng cười của bác
Là ngày mới lúa vui mừng, gió hát
Và cuộc đời này sao quá dễ thương.*

*Giữa muôn người mười ý bốn phương
Bác vẫn luôn tin vào điều nhân ái
Sống quyết liệt thẳng ngay khảng khái
Biết giữ thẳng bằng trong muôn chốn nhân gian.*

*Trong tâm hồn như có giọt sương tan
Bác hay mỉm lòng, hay rơi nước mắt
Gặp những cảnh đời khó khăn lòng hay the thắt
Bác Hoa “công kênh” mà run rẩy quá đi thôi.*

*Ngoài kia nhiều chơi vui
Đất thì cao lòng người thì rộng
Dẫu gió giông dẫu tràn biển động
Con không bao giờ ngừng yêu bác nhé... bác ơi!*

Mùa mưa ngâu

*Tháng Bảy mùa ngâu
Bố mẹ đội mưa bì bõm
Băng qua những bọt bong bóng nước rơi vờ trên đường*

Băng qua những tiếng còi xe inh ỏi
Băng qua giông
Băng qua gió.

Mẹ giữ chặt chiếc túi
Trong đó là những đồng tiền bố mẹ chắt chiu dành dụm cả năm
Giờ đổi lấy tiền “đô”, dành cho con du học
Những đồng tiền khó nhọc
Những đồng tiền với đơn vị tính... thương yêu.

Khoản này cho con mua sách
Khoản này cho con lúc trái gió trở gười
Phải phòng thân con nhé!
Rồi “sẩy nhà” sẽ lắm nỗi gian truân...

Bố mẹ ơi!
Nước mắt con đầy vơi...
Thương bố mẹ chưa ngày nào đáp trả
Dẫu khó khăn bố mẹ không khi nào ca cẩm
Về “món nợ học hành” nặng trĩu trong tim.

Con cứ mơ mình như cánh chim
Sải đôi cánh vào bầu trời cao rộng
Núi cao
Gió lộng
Chẳng hề chi.

Nhưng một ngày kia
Nhìn đôi bàn tay bé nhỏ
Thấy trong lòng tay những đồng tiền biết nói
Về nơi bắt đầu và nơi đã ra đi.

Những đồng tiền ướt mưa
Mẹ đã nắm chặt qua bao ngày giông gió
Nhắc con về những yêu thương gian khó
Bố mẹ nhọc nhằn dành dụm chắt chiu.

Và con hiểu
Nhìn xuống bàn tay mình khi ấy
Có giọt mưa nào rơi từ mắt... lạnh khô...

Dặn mẹ

Hết đợt nghỉ hè rồi, ngày mai con trở lại Mỹ.
Lại dằng dặc những tháng ngày nhung nhớ. Con nhớ Mẹ lắm, Mẹ ơi!

*Ngày mai con đi xa
Mẹ đừng buồn mẹ nhé
Chín tháng nhanh như mây
Trôi miên man đầu gối.*

Mẹ đừng rơi nước mắt
Đừng buồn lúc chiều buông
Đừng quên ngàn câu hát
Cho thêm nhà nở hoa.

Con nhờ chim sơn ca
Hát ngoài vườn mỗi sớm
Nhờ nắng mai lan xa
Gội trên nguồn tóc rối.

Mẹ hãy mua áo mới
Mặc thêm nhiều niềm vui
Và chong đèn mỗi tối
Đọc thêm nhiều dòng thơ.

Đường phố luôn quá đông
Mẹ đi xe chậm nhé
Mẹ nhớ mang mũ áo
Kéo đường về ướt mưa.

Mẹ đừng thức quá khuya
Mẹ đừng ngồi bó gối
Khi ông bà chợp mắt
Mẹ cũng cùng ngủ đi.

Còn hai cái răng khôn
Mẹ nhớ đi bác sỹ
Con đã thom lên má
Ru lặng thầm bớt đau.

Đêm ngàn muôn vì sao
Ngày rạng ngời nắng hé
Mẹ đừng buồn đừng nhớ
Con lúc nào cũng vui.

Mẹ không cần lui cui
Âm thầm lau nước mắt
Con “ngoéo tay” với bố
Luôn làm cho mẹ cười.

Mẹ ơi những ngày xa
Là con thương mẹ nhất
Mẹ đặt tay lên tim
Có con đang ở đó.

*Như ngọt ngào cơn gió
Như nồng nàn cơn mưa
Vội vạy ngàn nỗi nhớ
Mẹ dịu dàng trong con!*

Em vắng nhà

Em vắng nhà
Mẹ đừng buồn mẹ nhé
Mẹ ra công viên
Mẹ vào nhà hát
Mẹ cười lên
Cho nắng ấm tràn về.

Những ngày dài lê thê
Mẹ đặt nỗi buồn ngoài cửa
Mẹ hong cho nỗi buồn thật khô bằng đôi môi hồng hào của mẹ
Bằng ánh nhìn tha thiết
Bằng lời hát trầm dịu dàng tựa mầm cây
Và nỗi buồn sẽ bay như mây
Mỏng và nhẹ lẫn vào sương khói
Chỉ còn niềm vui ở lại với mẹ thôi.

Em vắng nhà
Mẹ nhớ yêu bản thân
Mẹ đi xem phim
Mẹ đi làm tóc
Mẹ chăm lo
Cho khỏe mạnh thật nhiều.

Cuộc sống nếu có gì đáng yêu
Mẹ cứ nhẹ nhàng nhận lấy
Như nhận hương quỳnh trong đêm khe khẽ nở
Như nhận ngọn gió thơm mùi hoa cúc
Nhận ánh ban mai
Nhận sương khói trong lành.

Em vắng nhà
Cuộc sống vẫn giản đơn
Vì em xa
Mà luôn gửi gần như sợi tóc mai lòa xòa trên trán mẹ
Sợi vẫn sợi dài
Sợi thương sợi nhớ
Em lấy tóc bện thành sợi dây buộc Yêu thương,
buộc Chăm lo, buộc Sẻ chia thành một “kiện hàng”

*Từ dặm xa ngút ngàn
Em gửi “kiện hàng” và đề tên người nhận là: Bố!*

Nơi mẹ ở là thiên đường

Hà Nội đang mưa hả mẹ?
Cây hồng có bị rũ hoa
Bố đi làm về có ướt
Tóc bạc đọng đầy nước mưa.

Hà Nội tắc đường hả mẹ?
Tan tâm mẹ mệt lắm không?

Áo mỏng mồ hôi thấm bết
Phố hẹp mà lòng cô đơn.

Hà Nội ồn ào hả mẹ?
Bàn nhậu gào thét “dô” “dô”
Chung chiêng bên ly rượu mới
“Phần trăm” đo những nụ cười.

Hà Nội lụt thêm hả mẹ?
Ngõ nhà chắc nước duyên lên
Thương những bắp chân con gái
Lội trong nước cống tanh ngòm.

Hà Nội chẳng hay như nhạc
Cũng không lãng mạn như thơ
Thế mà tim em ngơ ngác
Mỗi khi nổi nhớ tìm về.

Thế mà em mang Hà Nội
Mỗi khi đêm xuống chiều lên
Thế mà em đem Hà Nội
Trong những giấc mơ xa nhà.

Có gì lạ đâu mẹ nhỉ
Bởi Hà Nội có mẹ thôi
Đứa con nào rồi cũng thấy
Nơi mẹ ở là thiên đường.

Vì mẹ là mẹ của em

Kính tặng Mẹ nhân ngày Phụ nữ Việt Nam 20 tháng 10

Mẹ ơi, nhân ngày Phụ nữ Việt Nam, em cảm ơn mẹ vì:

- Mẹ luôn gửi cho em những tin nhắn cute nhất. Chỉ có nhắn tin chúc em ngủ ngon thôi mà hai mẹ con cũng có khoảng hơn hai mươi hình trái tim gửi cho nhau. Nhân tiện em cũng cảm ơn Facebook vì đã có những biểu tượng rất dễ thương. Nhiều lúc muốn gửi tình

cảm cho mẹ, em chỉ cần gửi một hình con nhón chu mỏ thom. Thế là mẹ vui ngay.

- Mẹ luôn cho em thấy là mẹ yêu bản thân. Mẹ kể mẹ đi spa, mẹ đi gội đầu, mẹ đi xem phim... Mẹ muốn em yên tâm. Nhưng thực ra, dù da mẹ có nhăn nheo, tóc tai xơ gãy, em vẫn thấy mẹ là đẹp nhất.

- Mỗi lúc bật Skype, câu đầu tiên mẹ hỏi luôn là: “Nam ơi, em có vui hemmmmm?”. Cách mẹ quan tâm đến niềm vui của em làm em thấy rút chỉ là sung sướng.

- Mẹ ở xa em mà mẹ vẫn biết bữa nào em ăn nhiều hay ít, em nhiều bài hay ít bài, em mệt hay em khỏe, em vui hay em buồn. Quả thực mẹ có những khả năng rất chi là “thiên nhãn”.

- Mẹ luôn ủng hộ mọi dự định của em, dù ngớ ngẩn hay chín chắn. Mỗi lúc nói với mẹ về dự định của mình, em rất thích nhìn đôi mắt cười của mẹ và câu khích lệ: “Em làm được, chắc chắn sẽ làm được”. Dù chính em đôi khi nói xong cũng cảm thấy là mình sẽ chẳng bao giờ có thể thực hiện được, hiii.

- Mẹ luôn chỉ cho em “quyền và nghĩa vụ” được làm một người tốt. Mẹ khuyến khích mọi công việc em làm để đem lại niềm vui cho mọi người. Mẹ và em đã cùng nhau xem phim *Pay it forward* đến mấy chục lần và mẹ luôn nói: “Em hãy làm “dự án” như cậu bé Trevor: Khi có ai đó giúp đỡ bạn, xin đừng trả ơn mà hãy giúp đỡ 3 người khác và 3 người sẽ giúp 9 người, 9 người sẽ giúp 27 người. Cứ thế mà tiếp nối và mọi người sẽ mang lại điều tốt cho nhau...”. Nên có phải vì thế mà em luôn gặp được những người tốt dù em ở nơi xa. Những người sẵn sàng yêu thương em như mẹ đã từng yêu.

- Mẹ luôn dạy cho em cách sống hòa mình vào thiên nhiên, dạy em cách trở thành một người đàn ông lãng mạn. Nếu không có mẹ, chắc em chẳng bao giờ nhớ và cảm nhận được cái hay của những câu thơ như: *Có chiếc thuyền trong sương trắng/ Bồng bênh như một cánh chim/ Có em chèo thuyền áo trắng/ Xôn xao như trốn như tìm*. Và còn biết bao những câu thơ như thế (nhưng mà em cũng quên nhiều ời).

- Mẹ chăm sóc bố thì khỏi chê. Trong nhà, mẹ luôn là một bác sỹ thứ thiệt. Mẹ biết tất cả các loại thuốc ho, thuốc cảm, thuốc đau bụng, thuốc đau khớp... Mẹ có linh cảm để điều trị bệnh cho mọi người thương yêu trong nhà một cách tuyệt vời.

- Mẹ làm cho em biết sống lạc quan. Mẹ hay nói: “Ngày mai có gió ngày mai thôi”. Vì thế, em luôn chờ những cơn gió mát mẻ, nhẹ nhõm, hiền hòa của những ngày đang tới.

- Mẹ ơi, mẹ yêu em bằng tình yêu của cá chuối luôn đăm đuổi vì con nhưng mẹ cũng đồng thời yêu em bằng khúc ca của chim đại bàng, lúc nào cũng mong em biết vượt qua gió bão, qua gian khó, qua thử thách để có thể trưởng thành.

Và điều cuối cùng, em cảm ơn mẹ vì đơn giản, mẹ là mẹ của em.

Em chúc mừng mẹ ná, mẹ à!

Hát lời ru cây

Mẹ có một mảnh vườn bé nhỏ
Mẹ trồng cây hồng
Mẹ ương cây cải
Mẹ hát lời ca cho cây lớn mỗi ngày.

À ơi! Hoa lên hương sao băng khuâng
À ơi! Lá đâm chồi nghe xôn xao

À ơi! Gió ngọt lành cho miên man
À ơi! Nắng nhạt màu hay nắng phai.

Mỗi buổi sớm mai
Mẹ giục con mèo lên cùng mẹ hát bài ca gọi nắng
Mẹ giục những mầm cây ngái ngủ cùng mẹ đợi mặt trời.

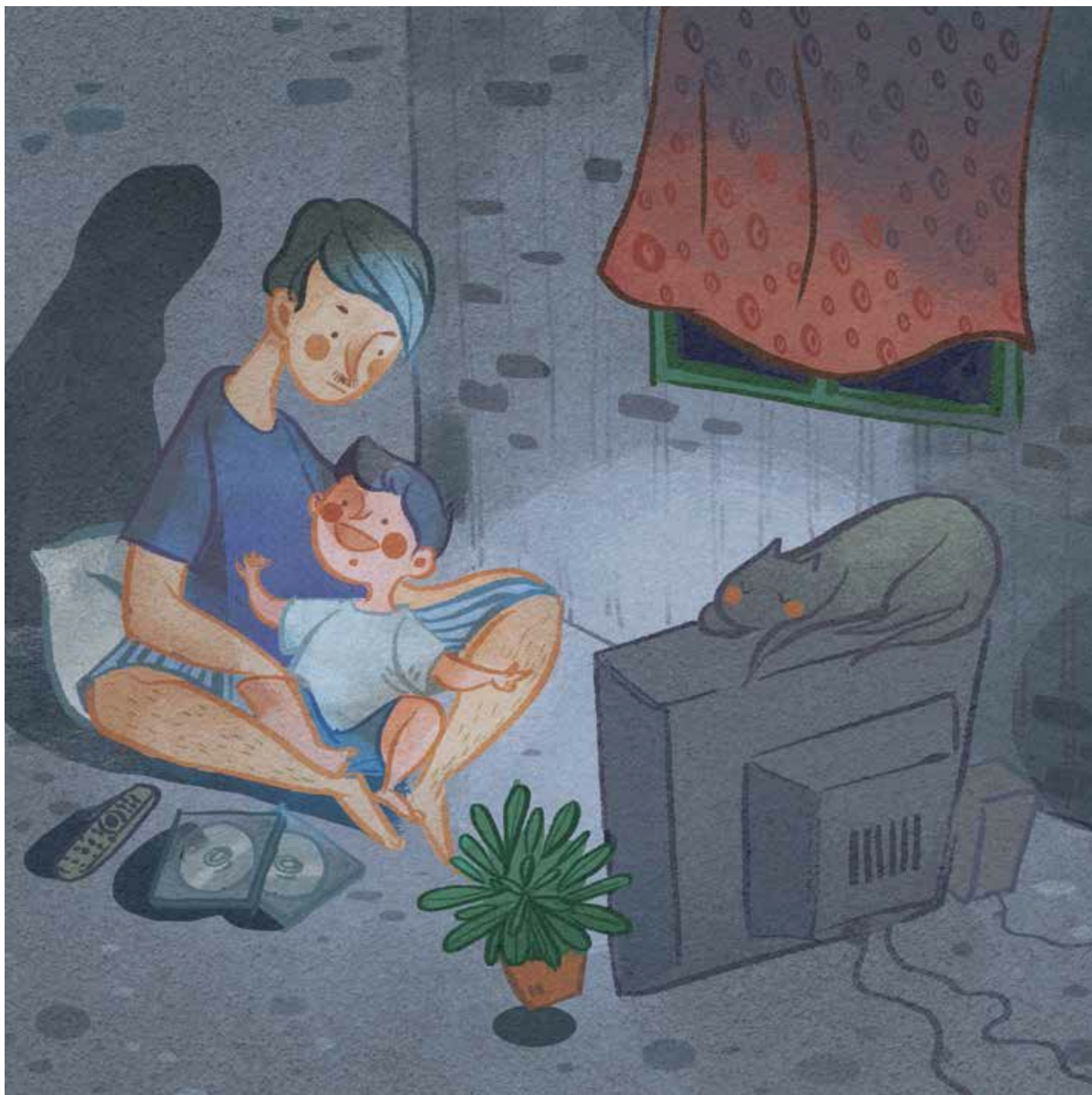
Tình yêu hồng hào
Tình yêu thơm ngọt
Bát ngát trời xanh
Bát ngát nụ cười.

Và em là một cây non trong khu vườn của mẹ
Mẹ chăm em bằng hơi ấm ngọt ngào
Mẹ thu gió lành, mẹ che gió độc
Mẹ chìa vai hứng đỡ bão giông đời

Em lớn lên từ góc vườn của mẹ
Với bầy chim se sẻ hiền lành
Với hoa dạ hương ướp đêm vào nỗi nhớ
Với trăng thanh trong cốm dịu thu về.

Em chẳng khi nào quên góc vườn bé nhỏ
Có sương đêm như ngọc gọi yên lành
Có thêm cả người làm vườn cần mẫn
Mà em tha thiết gọi bằng tên gọi... Bố thân thương!

Những điều con không thích bố

1. Khi con còn nhỏ, Bố thường hay mua đồ chơi cho con. Mẹ không đồng ý nhưng Bố thì cứ lặng lẽ mua những món đồ chơi con thích. Có lần ra sân bay, sắp đến giờ máy bay cất cánh mà Bố vẫn còn chạy đi mua cho con cái mô hình máy bay chỉ vì thấy con cứ nhìn nó đầy ao ước. Trời ơi, Bố mướt mãi mồ hôi, tóc toi tã, tay thì cầm cái máy bay luôn lách giữa bao người cho kịp chuyến. Lên máy bay rồi mà mồ hôi còn chưa khô. Nhỡ mà muộn chuyến bay thì sao, Bố thật là...

2. Bố có lần “đánh đòn” con vì con bừa bãi. Con ngồi học, sách vở lung tung. Bố nói con dọn mà con còn mãi học nên chưa kịp. Thế là Bố phát vào tay con vì Bố nói không gọn gàng được thì sẽ không bao giờ sắp xếp được cuộc sống của mình. Con chẳng thấy đau đâu Bố! Nhưng mà nghĩ lại bao giờ con cũng thấy mắt mình rơm rớm.

3. Bố toàn hát ru con ngủ. Đáng lẽ đó là việc của mẹ nhưng Bố cứ nhận làm. Bố bảo ru con cũng là lúc Bố ru mình. Và thế là bây giờ mỗi khi con đi ngủ, con toàn phải tự tưởng tượng ra có những lời ru của Bố vây quanh.

4. Hết giờ làm không bao giờ Bố đi vào quán nhậu. Bố cũng chẳng biết uống bia, rượu. Bố xa lạ với tất cả các trò chơi liên quan đến bài bạc. Vào bữa ăn, Bố toàn uống nước ngọt. Đi chơi, Bố toàn ăn kem.

5. Thịnh thoảng Bố cũng mắng con. Con học thêm giờ, Bố mắng. Con làm vụng về, Bố mắng. Con chơi những môn thể thao nguy hiểm, Bố mắng. Bố chỉ mắng thôi chứ không bao giờ gằn. Con cứ theo lời mắng của Bố mà đi.

6. Bố hay rơi nước mắt. Nhắc lại chuyện ngày xưa, Bố khóc. Nhà có ai bị ốm, Bố khóc. Con bị tổn thương, Bố khóc. Bố làm con mỗi lần nhớ lại, chẳng muốn khóc đâu mà mắt vẫn ướt.

7. Mỗi buổi tối, Bố toàn gạ con vào xem phim với Bố. Thế nhưng Bố lại chẳng xem phim Bố thích. Bố cứ hỏi con thích phim gì và bật cho con xem. Có phim *Harry Potter* con xem đến hơn 50 lần mà lần nào xem, Bố cũng hỏi đúng câu hỏi ấy: “Cái bạn này là bạn nào?”.

8. Bố chẳng nhớ gì về bạn bè của con. Lần nào đi học về Bố cũng hỏi: “Thế hôm nay con có chơi với bạn Pack Hoài Nam không?”. Mà khổ, cái bạn ấy học cùng con từ hồi lớp 1 và đã chuyển trường ngay sau đó.

9. Bố chưa khi nào đi họp phụ huynh cho con, toàn mẹ đi họp. Vì đối với Bố, chẳng có điểm số nào là quan trọng, chẳng có danh hiệu nào đáng phải lưu tâm. Bố chỉ cần biết con khỏe hay con ốm, con vui hay con buồn, con cẩn thận hay con chủ quan, con hòa nhã, thân thiện hay con lạnh lùng xa cách, con trung thực hay con giấu giếm... Đây bố chỉ cần biết những điều đó thôi.

10. Khi con đi xa, Bố toàn viết những bài tản văn mà đọc xong lại khiến con nhớ nhà. Nhớ cái bếp lửa nhà mình. Nhớ cây hoa hồng trên sân thượng. Nhớ con mèo lười ngốc nghếch. Và nhớ mẹ, thương mẹ vô cùng...

Có vô khối điều khiến con chẳng thích Bố. Bố cứ làm con thấy ấu thơ gần gũi, thân thuộc. Bố cứ làm con phải luôn cố gắng không ngừng để trở thành một người đàn ông tốt.

Con viết những dòng này khi biết Bố sắp phải vào bệnh viện để mổ cái u ở trán. Con mong Bố sẽ nhanh lành. Và dù không còn cái u trên trán, Bố vẫn mãi là con sư tử đầu đàn mạnh mẽ, can trường.

Bố nhất định phải khỏe, Bố nhé! Bố của con...

Có Bố làm thầy giáo

Kính tặng Bố nhân ngày Nhà giáo Việt Nam 20 tháng 11

Có bố làm thầy giáo... phiền lắm. Con cứ vừa đi ra sân vận động trường Đại học Sư phạm là thế nào cũng có chị sinh viên chạy ra hỏi: “Em có phải con thầy Thảo không, chị là sinh viên của thầy này”. Mà những lúc như thế, con toàn đang mặc quần sooc. Aizaaa.

Có bố làm thầy giáo... ngại lắm. Cô giáo của con hầu hết là sinh viên cũ của bố. Cô

thường hay hỏi, dạo này bố con có viết cuốn giáo trình mới nào không, rồi cô còn kể là bố ngày trước nghiêm khắc lắm. Nghe cô kể mà con cứ giật mình thon thót, không hiểu cô có nhớ chuyện ngày xưa mà nghiêm khắc lại với mình không. Aizaaaa.

Có bố làm giáo viên... lo lắm. Con đi cùng bố đến các tỉnh, thế nào cũng có một vài cô vuốt vuốt tóc rồi khen: “Đẹp trai giống bố quá! Rồi sau này chắc có nhiều cô thích lắm. Bố cháu ấy à, đào hoa lắm nhé”. Bố thì chỉ tùm tùm cười, chẳng thấy “biện hộ” gì. Aizaaa.

Có bố làm giáo viên... mệt lắm. Bố đọc sách gì hay, bố có phát hiện gì độc đáo về ngôn ngữ, bố tìm hiểu được một kiểu thư pháp mới... thế là bố sẽ rủ con cả ngày để trò chuyện. Nhiều thứ con thích nhưng cũng có những điều con chẳng thấy gì thú vị. Nhưng lại không nỡ để bố buồn nên con vẫn cứ ngồi nghe. Aizaaaa.

Nhưng bố ơi!

Con vẫn luôn yêu Bố, yêu nghề nghiệp của Bố, yêu tất cả những gì thuộc về Bố, yêu muôn vạn “phiên toái” từ Bố.

Có lần đi công tác xa nhà, Bố nhắn tin cho con: “Con ơi, giờ nghỉ giải lao, bố nhìn xuống đôi bàn tay Bố lắm đầy phấn trắng. Chính từ đôi bàn tay này, Bố đã một mình gây dựng sự nghiệp và đắp xây tổ ấm gia đình...”.

Và thế là con khóc...

Sắp đến ngày 20/11, nghĩ tới đôi bàn tay đầy phấn trắng của Bố, con lại thấy rung rung.

Sau này, đôi bàn tay ấy rồi sẽ yếu hơn. Nhưng bố đừng lo, có tay con nắm.

Bố yên tâm gửi tay mình vào tay con, Bố nhé!

Con trai của Bố!

Xin đừng giết trẻ em Syria

Bài thơ ra đời trên nền cảm xúc của em khi xem bức ảnh cậu bé người Syria tử nạn trên bãi biển Thổ Nhĩ Kỳ. Không kìm được nước mắt, em thay lời bé Aylan Kurdi viết bài thơ để chuyển tải ước mong: "... Em mong sao trên Trái đất hoa thơm nở bốn mùa. Em mong sao trên Trái đất mỗi con người, như em đây là chim trắng chim hòa bình. Sống để yêu thương giữ đẹp Trái đất này..." như lời bài hát của nhạc sĩ Trần Ngọc.

*Trên chiếc tàu nhỏ bé, giữa sóng dữ gầm gào,
bố tôi đang ra sức chèo thuyền
Nước bắt đầu tràn vào
Từng dòng len lỏi, thấm qua chân tôi lạnh buốt
Giá như mọi ngày
Tôi sẽ khua chân xuống nước, sẽ chơi thả thuyền,
sẽ tung cho nước đùa trên tóc
Nhưng hôm nay
Bố đang bặm môi, mẹ đang hoảng hốt
Anh em tôi ngồi dúm dỏ lại gần nhau.*

*Nước tràn thêm nữa
Ào ào từng lớp sóng xô
Cuồn cuộn thác lũ đầy trời
Mẹ ôm chặt chúng tôi vào lòng trong tiếng gào thét điên loạn của biển
Các con ơi! Mẹ chỉ kịp hét lên!*

*Bố đưa tay quờ quạng tìm chúng tôi trong làn nước buốt
Ấm áp nước thốc vào lòng ngực
Con ở đây này!
Sao bố mẹ không bế con như mọi lần trên bãi cát công viên, khi con chỉ
vừa chực ngã đã được bố mẹ xòe tay nâng đỡ.
Em con đâu?
Chúng con chỉ muốn đây là trò chơi ú tim
như thường ngày cả nhà mình hay cùng nhau chơi sau cánh tử
Tay bố trượt dần... con lặn trôi về phía những rong rêu
Cả mẹ cả em cùng lặn trôi mãi mãi...
Con bay...
Con bay qua những cánh đồng, những làng quê, những thành phố của
quê hương con - Mảnh đất Syria nghèo đói, chiến tranh và li tán*

Bay qua những trường học với phấn bảng
ngác ngơ nhớ những người bạn nhỏ
Tất cả cuống cuống trong cơn hỗn loạn
Bạn bè con đang trôi nổi dập dềnh trên những con tàu
Bàn tay cầu xin, bàn tay bầu vú
Ánh mắt van lơn, ánh mắt khẩn cầu.

Lạy thánh Ala!

Hãy cho chúng con một nơi trú chân an toàn
Cho chúng con được múa ca trên cánh đồng bát ngát
Được cất tiếng hát vang mỗi buổi bình minh rạng rỡ
Được đến trường, được chạy nhảy, được nô đùa,
được ngắm những chú chim qua khung cửa lớp màu xanh
Đừng đẩy chúng con vào chiến tranh loạn lạc...
Nơi bàn tay người lớn lạnh lùng níu áo trẻ con
để giành chỗ trên con tàu giải thoát
Nơi những đôi mắt trẻ thơ nhói buốt cả trời chiều.

Biển về đêm

Lạnh buốt

Mẹ trôi nơi đâu, em dạt phương nào?

Và bố nữa!

Chắc nước mắt bố đang rơi từ tim mặn
như nước biển con uống chiều nay.

Bố ơi!

Nếu ngày mai không thấy con

Bố nhớ đến lớp học của con bên cạnh hàng cây vừa bị đốn ngã
Và ngồi xuống bãi cát trước cổng trường nơi con vẫn thường chơi

Ghi lên đó dòng chữ:

XIN ĐỪNG GIẾT TRẺ EM SYRIA

Hãy cho chúng con được đến trường

Hãy cho chúng con những chiếc giường ấm êm buổi tối,
nơi thơm mùi mẹ, nơi ấm tiếng cười cha

Bố đừng quên bố nhé!

Biển sáng nay hoang lạnh

Người ta thấy xác một chú bé mặc quần sooc xanh
nổi dập dềnh trên bãi biển

Tay em đầy cát

Nhưng không phải những hạt cát từ một sân chơi...

Vì em là một phần của nước Pháp hào hoa

Bài thơ là cảm xúc về vụ khủng bố ở Paris
ngày 13 tháng 11 năm 2015

*Em nằm xuống khi Paris mùa lá đỏ
Lá rơi nghiêng
Bạc ỏi trời chiều
Viên đạn xé lạnh băng găm nơi ngực
Nòng súng vô tình tàn nhẫn giết tim em!*

*Em nằm xuống khi nhà hát Bataclan đang sáng
Ban nhạc đang chơi
Những bản nhạc tình đời
Máu và khói cuộn trào trong đắng chát
Khúc ca nào lặng tắt giữa chơi vui.*

*Em nằm xuống Paris đang huyền ảo
Stade de France cuồng nhiệt hò reo
Tiếng súng nổ hận thù gieo chát chúa
Trái bóng tròn ngững những nhịp lẫn xa...*

*Em nằm xuống Paris buồn tang tóc
Tháp Eiffel tắt lịm ánh đèn
Dòng sông Seine đỏ mình đêm lạnh buốt
Câm lặng buồn, một phút hóa chia ly.*

*Ai gieo rắc hận thù và nước mắt
Gieo đau thương thành tia chớp ngang trời?
Thứ sáu ngày mười ba định mệnh
Quý dữ linh hồn hiện hữu giữa Paris.*

*Em nằm xuống, chôn hận thù, chôn chua xót
Nước Pháp ôm em liệm khúc ru tình
Thôi tim nhé, xin ngàn lần tha thứ
Vì em là một phần của nước Pháp hào hoa!*

Như những giọt sương đêm

Mẹ ơi! Những giọt nước mắt mẹ rơi trên sân bay New York
Lăn tròn như những giọt sương đêm
Mẹ một tay gạt nước mắt một tay ôm em vào lòng
Nam ơi! Ở lại nhé, mẹ về...

Mẹ về đi, mẹ đừng lo
Em lớn rồi mà mẹ
Vòng tay em đã đủ rộng dài để ôm trọn bố mẹ vào lòng
Em đã cao để mẹ có thể tựa vào em
Mẹ về đi nhưng đừng mang theo nước mắt
Mẹ để lại sân bay và nó sẽ tự bay lên trên bầu trời đêm New York
Rồi hóa thành những ngôi sao.

Để mỗi đêm trong phòng của mình
Em mở cửa và nhìn thấy những đốm sao xanh
Em biết tìm về với nhà của mình
Ngôi nhà có ba cây cau trước cửa
Bóng cau rợp vào mỗi giấc mơ đêm.

Nơi mỗi lần đi học về em đứng trước thềm
Nhón chân nhìn vào nhà qua khe cửa hẹp
Bố ngồi bên bàn uống trà đọc báo
Rồi thở than chuyện mắt kềm nhèm, chuyện con mèo cào rách giấy,
chuyện điện nước xăng dầu giá vẫn tiếp tục tăng
Bố nhấp ngụm trà như nhấp nỗi buồn nhân thế
Vài sợi tóc bạc dưới ánh đèn ngón ngang nỗi ưu tư.

Trong bếp mẹ cười hiền như cổ tích
Mẹ luôn lắng nghe những thở than của bố bằng sự bao dung
Những ân cần dịu dàng của mẹ khiến ai cũng rung rung
Và chợt thấy cuộc đời nhẹ nhàng quá đổi
Em cứ đứng lắng nghe, lắng nghe những âm thanh an yên,
những âm thanh náo nức
Từ trong ngôi nhà nhỏ bé thân thương.

Mẹ ơi, em mang “nhà” trong tim
Như lá trầu xanh mang cau thơm vẩn vít
Như hoa tường vi thơm hiên nhà quán quýt
Như tóc mai xòa trên vàng trán thiên thanh.

Em sẽ luôn thấy mẹ trên mỗi đám mây xanh, mây vàng trên bầu trời xa xứ
Và thấy bố sau ấm trà buổi sớm ngát nhài hoa
Nếu biết yêu thương thì đâu cũng là nhà
Đâu cũng gặp con cò đến hát
Đường phía trước em đi còn dài xa bát ngát
Mẹ lau nước mắt đi nào, mẹ đừng khóc mẹ ơi...

Tiến mẹ ra sân bay
Em trở về trên chuyến xe đêm băng qua
những tàng cây khô mùa đông New York
Em ử giọt nước mắt mẹ vào lòng cho bình ấm nóng
Để mai này khi mở cửa, em nhìn thấy những cánh đồng xanh,
những hàng anh đào đón mùa xuân rực rỡ
Em sẽ mang mùa xuân cho mẹ về NHÀ.

Lá thư cuối năm

Năm học này em ở trường nội trú. Có nhiều điều mới mẻ, thú vị. Và em lúc nào cũng nhớ về nhà. Nhớ để biết ơn.

1. Vào trường, em được học cách để sống chung với bạn bè. Em còn vụng về, cũng nhiều lần làm sai làm hỏng, cũng vẫn ầu, chưa thật gọn gàng, ngăn nắp. Nhưng em biết ơn Bố vì khi em ở nhà, Bố luôn dặn em khi làm xong việc gì đó phải quay lại nhìn xem có gì cần dọn dẹp thu xếp lại không. Đôi lần em hơi khó chịu khi Bố cứ nhắc mãi về việc để đôi dép cho ngay ngắn, rồi vắt cái khăn mặt cũng phải hai mép trùng khít với nhau. Nhưng bây giờ, em mới thấy điều đó cần thiết đến nhường nào. Và em cố gắng sửa mình, theo từng lời Bố dặn.

2. Trường học ở Mỹ là nơi em cảm nhận rõ ràng về sự học hỏi và đức khiêm nhường. Em thấy mình có thể học hỏi từ mọi người ở bất kì lĩnh vực nào. Trong trường, không có môn học nào được gọi là môn “chính”. Tất cả đều có ý nghĩa như nhau trong sự khai mở tinh thần của học trò. Và thầy cô luôn bằng cách này hay cách khác giúp học trò thấy yêu vẻ đẹp của cuộc sống. Khi ấy, em biết ơn Bố. Khi em còn ở nhà, Bố không hỏi em về những kiến thức trong sách. Bố cho em đi thăm thú nhiều nơi, cho em rời xa sách giáo khoa để ngắm chiều xuống, nắng lên, ngắm những phận người soi bóng qua những giọt mồ hôi mặn...

3. Những ngày chủ nhật, em được chơi nhạc trong nhà thờ. Đôi lần, những lúc nhớ nhà, em mang violon chơi những bản nhạc mình thích. Cảm giác tâm hồn thật nhẹ nhàng. Khi ấy em biết ơn Bố vì Bố luôn khuyến khích em học nhạc. Em nhớ mãi những ngày đông lạnh giá, những buổi mưa giăng kín trời, Bố vẫn dẫn em đi lòng mua đàn, thay dây đàn, tìm thầy dạy nhạc để mong em có thể chơi tốt một loại nhạc cụ nào đó.

4. Đợt thi vừa rồi, em mới cảm nhận rõ hai chữ “áp lực”. Khối lượng bài nhiều khủng khiếp nhưng trường vẫn giữ nguyên quy định, chỉ cho học sinh học đến 10 giờ 15 là đi ngủ. Câu nói nghe thấy nhiều nhất từ các bạn trong khu nội trú mỗi khi thu máy là: Cho em xin thêm mấy phút để làm bài. Khi ấy, em biết ơn Bố vì lúc em ở nhà, dù có nhiều bài cỡ nào, Bố cũng chỉ cho học đến 9 giờ 30. Nhờ thế, em đã rèn luyện được việc “tăng tốc” trong học hành, để đến khi sang đây mọi thứ vẫn “êm ro”.

5. Trường chỉ học đến 3 giờ chiều, thời gian còn lại là dành cho các môn thể thao. Tinh thần “những công dân khỏe mạnh là tài sản lớn nhất của bất kì quốc gia nào” thấm đẫm trong trường học, khiến các môn học về thể lực luôn được đề cao. Em tham gia chơi golf, học bóng bàn, thi chạy, thi bơi... tất cả đều thử thách với giới hạn của bản thân. Và em biết ơn Bố, Bố luôn đồng ý cho em chơi những môn thể thao, kể cả mạo hiểm. Những trận bóng “nảy lửa” giữa em và Bố là khởi đầu cho niềm yêu thích thể thao trong em.

6. Trong trường học, mọi học sinh phải tự suy nghĩ, tính toán về các quyết định liên

quan đến cuộc sống của mình: Học thế nào, chơi môn gì, chi tiêu ra sao, kết bạn với ai.... tất cả đều phụ thuộc vào việc mình chấp nhận hay từ chối. Khi ấy, em biết ơn Bố. Bố đã luôn dạy em rằng: “Nói không cũng là một năng lực”. Chính điều đó khiến em biết tự cân bằng, biết điều chỉnh để mình luôn cảm thấy nhẹ nhõm.

7. Không phải mọi điều lúc nào cũng dễ dàng. Không phải cứ học ở một trường tốt là mọi thứ sẽ “trải thảm đỏ”, có rất nhiều khó khăn thử thách đến với những du học sinh như em. Khi gặp khó khăn, em luôn nhớ đến những câu thơ Bố thường đọc cho em nghe: Nhiều khi đá dạy ta mềm mỏng/ Sự tàn nhẫn nhắc ta điều lành/ Nỗi buồn đánh thức hy vọng/ Chính nghịch cảnh là thầy dạy ta. Và em vững lòng vượt qua khó khăn.

8. Chưa bao giờ em đọc sách nhiều như thời điểm này. Mỗi ngày, trước khi đi ngủ, em tự đặt ra mục tiêu đọc 50 trang sách. Thư viện trường em với ba tầng sách cao chạm đến trần nhà nhưng em đã đọc hầu hết các cuốn sách trong đó vì có nhiều quyển em đã đọc từ trước. Em còn mua sách trên Amazon hàng tuần. Có lẽ vì thế mà các bài thi viết luận, thầy cô luôn dành cho em những lời khen nhiệt thành. Khi ấy, em nhớ đến dáng Bố ngồi cặm cụi bên ngọn đèn đọc sách hàng đêm. Và em biết ơn Bố thật nhiều.

9. Trường học là nơi mọi người được nói lên chính kiến của mình. Tất cả đều được tôn trọng. Không ai tự khoắc cho mình cái áo của sự ngạo mạn. Trong tranh luận, tất cả ngang bằng nhau. Và em thấy thật hạnh phúc với không khí đó. Và em cũng thật biết ơn Bố. Bố luôn nói rằng, tự tin đi con, đừng như Bố, mỗi khi phát biểu trước đông người lại toát cả mồ hôi tay. Bố thấy thiệt thòi. Em cố gắng để làm được những điều Bố mong muốn.

Cứ thế, một ngôi trường em yêu thích bởi trước hết, nó giúp em, bằng một cách rất hữu hình, nhớ và biết ơn Bố của mình.

Mẹ ơi! Khi đọc đến đây, mẹ có tự hỏi vì sao em không nhắc đến Mẹ không?

Vì đơn giản, em dành cho Mẹ một vị trí vô cùng đặc biệt. Và đơn giản hơn nữa, mẹ chính là người “làm nên” hai người đàn ông trong gia đình mình.

Bằng sự nhẫn nại, dịu dàng, Mẹ đã “mang” Bố về với gia đình. Để Bố, mỗi khi hết giờ làm việc, chỉ mong muốn ngay lập tức được trở về nhà.

Bằng sự hiểu biết, bao dung, Mẹ đã dạy em về lòng biết ơn. Như thấy bình minh là vui vì ngày mới bắt đầu. Thấy hoàng hôn là biết yêu ngày đã qua. Mẹ luôn cạnh em từng ngày, từng ngày dù em ở xa hay gần để truyền cảm hứng, để em không chấp nhận sự “tạm được”, “tạm ổn” khi mà em có thể “phát triển” một cách “say mê, nhân hậu, hài hước và phong cách”, như một nhân vật trong câu chuyện mà mẹ và em đã từng đọc. Em luôn ghi nhớ những điều đó.

Mẹ ơi! Ở Việt Nam, chắc giờ này mọi người đang náo nức đón Tết.

Tết là chặng nghỉ cho mọi người ngoái lại và đi tới.

Em ngoai lại bằng lòng biết ơn.

Và em đi tới bằng nhịp điệu của tình thương yêu, đầy ắp trong tim.

Vậy nên, Bố mẹ an lòng.

Bố mẹ nhé!

Một số bài thơ song ngữ
minh họa tranh vẽ
của họa sĩ nhí Vũ Tuấn Kiệt

Tranh: Cuộc chiến tuổi dậy thì

Sớm mai nào tỉnh giấc

Bài thơ này em viết về tranh của Kiệt minh họa cho cuốn sách Cuộc chiến tuổi dậy thì. Tranh vẽ cậu bé vị thành niên mong muốn thoát ra khỏi vỏ bọc của mình. Phần tiếng Anh em rút gọn hơn so với phần tiếng Việt. Bố mẹ yên tâm vì luôn có được “hòa bình” nhé!

*Một sớm nào tỉnh giấc
Thấy hoang mang một nhòai
Ta là ai, là ai?
Ta làm điều gì tốt?*

*Bố thì gọi “ông Khốt”
Mẹ thì kêu “bà Bô”
Chẳng muốn gặp thầy cô
Chỉ thích tìm lũ bạn.*

*Vui đâu là việc học
Vui đâu là điểm cao
Mặt mũi mình ra sao
Mình “dễ coi” đấy chứ?*

*Chân tay đầy bút rứt
Muốn xỏ lồng bay đi
Mẹ cứ gọi chim ri
Đừng bay xa kéo ngã.*

*Thế mà mình cứ ngỡ
Mình đã là... đại bàng
Chẳng sợ chi giang san
Anh hùng - ta - là nhất.*

*Muốn đội trời đạp đất
Muốn cân bằng thế gian
Rồi lại thấy hoang mang
Khi thấy mình... sợ gián.*

*Mong thầy cô đừng chán
Xin bố mẹ đừng buồn
Sau chóp bể mưa tuôn
Sẽ có ngày... “đình chiến”.*

Phân thơ Tiếng Anh

*One day I woke up
Frustrated, and in pain
Who am I, am I
What do I do next?*

*Mother: "old woman"
Father: "old, old man"
Teachers: "I don't care"
Only friends can matter.*

*Love for reading gone
Love for learning lost
"Gosh, how do I look?"
"Too fat, or too thin?"*

*Hands and feet unrest
Want to break from skin
Fly, roam the skies far west
"Little bird, your adventure begins!!"*

Tranh: Người già

*Thời gian nhuộm trên tóc
Vẽ lên khuôn mặt người
Râu dài như sợi nắng
Ô hay râu cũng buồn.*

Phân thơ tiếng Anh

Time

Stained deep on his hair

Engraved on his visage

Beard

Like glistening rays of light

Eyes

Saddened... staring into abyss...

Tranh: Những khuôn mặt người

Vũ Tầm Kịch

*Lăn lộn buồn vui
Lăn lộn khóc cười
Năm tháng chạy như đoàn tàu
Mà vết nhăn là đường ray ngang dọc.*

*Những đoàn tàu đi về nỗi nhớ
Những đoàn tàu đi về phía tình yêu
Những đoàn tàu không đến đích
Dừng lại ở sân ga mà mỗi sợi râu phát phơ như một ngọn cờ.*

Phân thơ tiếng Anh

*The plethora of human emotions
Sadness, laughter, grievance, joy... united in one place
Years of a human's life go by like a train with great pace*

*Trains of reminiscence
Trains of love
Trains that rumble into nowhere-ness like far-off thunder
Another stop at the train station; grey hair fluttering in the wind.*

*Xúc xắc đồng tiền
Vòng quay điên đảo
Ngả nghiêng khóc cười
Ném mình vào thế giới hư vô
Nơi tìm người và chân rắn bò ngổn ngang
Nơi con người cả tin thành thật
Xoay mả nào cũng thấy cả nhân gian.*

Phân thơ tiếng Anh

*A game of money
A roll of dice
Laughs, cries, hearts on the altar table
Swirling, swiveling in a cycle of madness
Where Gods needed money
Where humans turned evil just for their prayers to be heard
Where lies turn into truth, where mortal trances suddenly can
reincarnate the deities.
Another roll of dice...*

Tranh: Chó mọc đuôi gà

*Nếu chó mọc đuôi như gà
Không ai giữ nhà mỗi tối
Nếu gà sủa lên oi ới
Bình minh chẳng buồn ghé thăm.*

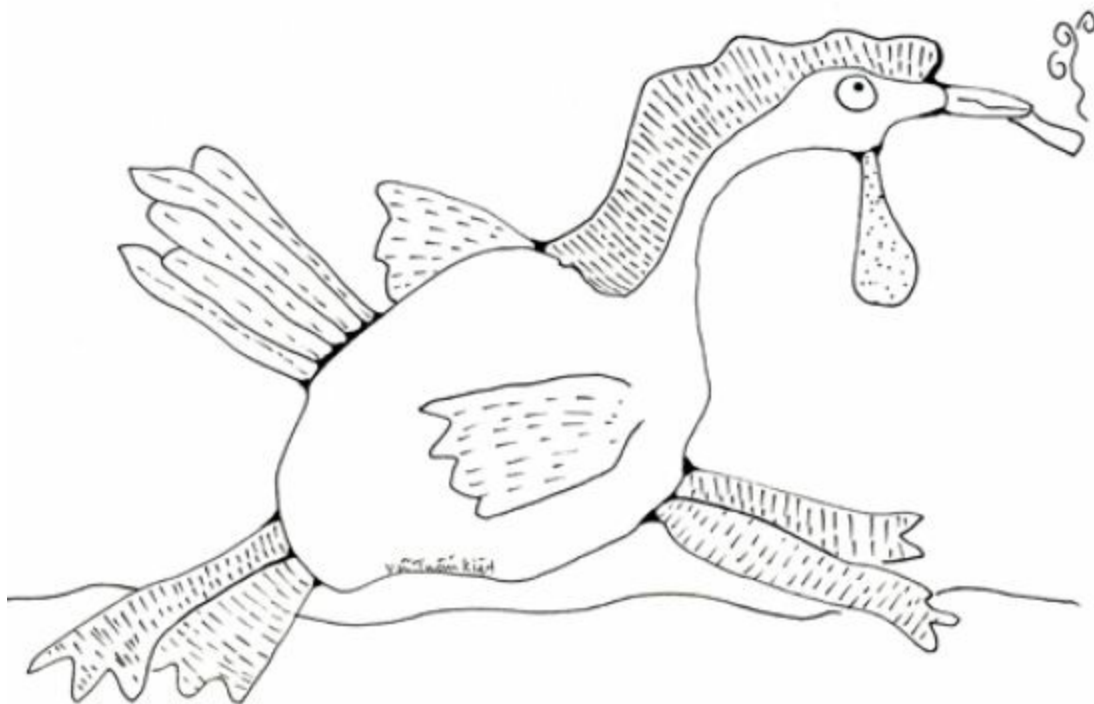
*Thôi thì chó đừng thành gà
Và gà chẳng cần thành chó
Như mình đừng là người khác
Mình là mình mãi mà thôi.*

Phản thơ tiếng Anh

*If dog turns chicken
No one will guard the house
As dawn approaches
If chicken becomes dogs.
Sunrise
Would “forget” to arrive.*

*Then dogs shouldn't be chickens
And chicken shouldn't “wolf wolf”
As thus, we shouldn't strive to be others
But to be our unique selves.*

Tranh: Gà cầm điếu thuốc

*Tay cầm điếu thuốc
Gân dọc gân ngang
Khói ám vàng đen
Thuốc hình lưỡi kiếm
Con nghiền sai khiến
Hút thuốc triền miên
Chẳng gặp cỏi tiên
Thành... gà phút chốc.*

Phân thơ tiếng Anh

*Smoke on hand
Grinning teeth
Yellow fumes
Tint the air
Like a blade
Through one's lungs
Heaven gone
Man turned... chicken!*

Tranh: Người đang che mắt bịt tai

*Không muốn nhìn, ừ thì ta che mắt
Không nhìn người, ta nhìn chính ta thôi
Không muốn nghe, ừ bịt tai thật chặt
Nghe tim mình như vừa mới sinh sôi.*

Phân thạc tiếng Anh

*Don't want to look?
Cover your eyes
Look at no other
But yourself... your spirit
Don't want to listen?
Cover your ears
Listen to nothing
But the sound of your heart
Beating... blossoming...*

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>